

13. navadna nedelja

Pirniče, 2. julij 2017

»Ali se plača?«

Dragi bratje in sestre!

Skupni imenovalec beril, ki so nam bila danes, na 13. nedeljo med letom, ponujena v razmislek je življenje, ki ga daje Bog kot plačilo tistim, ki živijo v ljubezni. V prvem berilu smo videli, kako prerok Elizej prikličče življenje v zakon premožne žene. »Ko se bo izteklo leto, v tem času, boš objemala sina«. Hudomušni jeziki, ki radi veliko govorijo in bolj slabo poslušajo, bi nemara hitro komentirali, da to, kar ji je obljubil prerok niti ni tako težko narediti, vendar bi potem žena sina objemala že kako mesec prej, kajne? Sporočilo berila je v tem, da Bog nikdar ne pusti brez plačila tistih, ki storijo dobro delo. In plačilo, ki ga daje Bog je življenje. In to v vseh pomenih besede.

Podobno sporočilo ima tudi pismo Rimljanom, v katerem apostol Pavel razmišlja o tem, da kristjan, ki si prizadeva slediti Kristusu, ne ostane brez plačila: in Božje plačilo je spet življenje. »Če pa smo s Kristusom umrli, verujemo, da bomo z njim tudi živeli.« Pavel tu o življenju seveda ne razmišlja v smislu novega življenja, kot ga je prerok Elizej obljubil svoji dobri gostiteljici, pač pa govori o življenju v duhovnem pomenu besede. O življenju, ki ga v sebi nosi človek, ki ljubi, človek, ki ni zgolj sebično zaprt sam vase, prepričan, da je samemu sebi dovolj, človek, ki je zaradi ljubezni pripravljen tudi na žrtve in odrekanja. Tak človek je živ, medtem, ko je sebičnež kljub živemu telesu že zdavnaj mrtev. Življenje, o katerem govori apostol Pavel, je vse kaj drugega kot biologija, kot dogajanje življenjskih funkcij: življenje v Pavlovem pomenu besede je predvsem način, kako svoje biološko življenje živimo, kvaliteta, ki jo dajem svojim trenutkom. In to, kar daje našemu dnu na zemlji pravo kvaliteto je ljubezen.

Žal je v današnjih, duhovno osiromašenih časih, beseda ljubezen vse prepogosto zlorabljena. Mnogokrat zreducirana zgolj na odnos med partnerjema - v najboljšem primeru med moškim in žensko. Pogosto razlagana zgolj kot nekakšen kemični proces, kemija... Vendar je ljubezen v resnici mnogo več. Za pravo ljubezen se človek odloča svobodno. Ljubezen je pripravljenost, da storimo nekaj dobrega tudi, če zato ne prejmemo plačila. Ljubezen je odprtost za stisko bližnjega in pripravljenost, da jo lajšamo, četudi tega ne opazi nihče. Bog opazi! In to je več kot dovolj. Na to nas želi spomniti Jezus, ko nam govori: »Kdor dá piti samo kozarec hladne vode enemu izmed teh malih, ker je moj učenec, resnično, povem vam, ne bo izgubil svojega plačila.« In Božje plačilo je življenje. Po eni strani življenje v smislu, kot ga oznanja apostol Pavel, nekakšna dodana vrednost

času, ki ga preživljamo na svetu, po drugi strani pa tudi življenje, kot ga po smrti Gospod obljublja tem, ki živijo njegovo zapoved ljubezni. Večno življenje pri Bogu.

Dragi bratje in sestre! Družba v kateri živimo vse prepogosto v ospredje postavlja vprašanje: »Ali se splača?« Če bomo delali le tisto, kar se splača, bo naša družba postala okostenel, hladen in neprijazen mehanizem, ki nas počasi spreminja v kamen, ubija. Mi pa želimo živeti: in to je mogoče le tako, da tu in tam iz čiste, nepreračunljive ljubezni, storimo tudi kaj takega, kar se ne splača, za kar ne bomo prejeli plačila. In to so dejanja ljubezni. Več ko jih bo med nami, bolj živa skupnost bomo. In prav to je plačilo, ki ga Bog daje tistim, ki ljubijo. Amen.